

ESPECTÁCULOS

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

El perquè de l'ofici

La història: Barcelona, avui. Domingo és un vell mariner donat a la beguda que viu amb la família del fill, però no s'entén amb la nora i l'ingressen en una residència on tampoc fila amb la directora, només amb Pau, un noi que compleix serveis socials, però Domingo enyora Cadaquès...

La pel·lícula: La qüestió clau en l'etern debat entre cinema comercial i d'autor ("d'art i assaig" que dèiem ahir) o entre cinema d'evasió i cinema seriós, se salda en si la pel·lícula és bona o dolenta. Però, oi que sona a judici moral? Per cert, diuen els capellans que l'infern està enrajolat amb bones intencions. Així les coses, *L'estació de l'oblit* és de purgatori. Venia a dir en la crònica d'ahir que *Sexo en Nueva York 2* és una mala pel·lícula digna del primer dels nou cercles infernals del

Dante Alighieri.

Què la salva? L'ofici

dels seus profes-

sionals. Què condemna

L'estació de

l'oblit? La mala tra-

ça dels seus ama-

teurs. ¿Se'n podria

desprendre que el

pitjor cinema ian-

qui és millor que el

mal cinema cata-

là? Sona a jocs de

paraules del lletra-

ferit Màrius Serra. Però no: allò que diferencia la indústria

ianquí del cinema i la pseudo-indústria catalana de l'au-

diovisual, és l'Ofici. I l'ofici no s'improvisa. Christian Moli-

na (Barcelona, 1975) n'és bona prova de mancança. Amb

la complicitat de TV3, Molina i Sandra Serna van de post-

moderns, estil Jaime Rosales de *La soledad*. Les lacrimò-

genes aventures del mariner Domingo (malaguanyat Fermí

Reixach) coixegen d'un guió pretensions farcit de frases

filosòfiques, d'una sainetesca posada en escena i d'una pla-

nificació que mai troba l'angle adequat per narrar la *road-*

movie del mariner varat a la platja de la vida. Òndia la fra-

se! La flamant Acadèmia del Cinema Català que lidera l'ar-

rauxat Joel Joan hauria de controlar la denominació d'ori-

gen. Com amb el cava.

La imatge: Fermí Reixach somicant mentre aboca al mar

les cendres de la seva estimada.

La frase: "Allí on s'amaguen les nostres pors, és l'estació

de l'oblit", evoca Pau en referència al col·lega mort. La fra-

se sona a Freud rescalfat que, com tota frase, conté l'anti-

dot: si vols viure, de tot t'has de riure.

La recomanació: Reservat a cinèfils almogàvers i patriotes

de barretina calada.

L'estació de l'oblit

Directors: Christian Molina i Sandra Serna. Intèrprets: Fermí Reixach, Cesc Garrido, Nil Mur, Kati Klein. Espanya, 2009. 90 minuts. Rambla Lleida, Urgell Mollerussa.